13.08.2013 г. / 20:42:54

Вяра

14.08 по еретическия, †01 август по църковния календар - Начало на Богородичния пост. Свв. мъченици Седем братя Макавеи: Авим, Антонин, Гурий, Елеазар, Евсевон, Алим и Маркел, майка им Соломония

Богородичен пост

Богородичният пост е установен в прослава на Божията Майка, която през целия си живот и особено преди смъртта си (на църковен език успението си - заспиването си) прекарвала времето в пост и молитва.

Подготовката за празника Успение Богородично трае от 14 август до 27 август по цивилния календар (1 - 14 август по православния календар). В първия ден на поста в храмовете се прави водосвет, а от 14 до 26 август пък на вечерните служби се отслужва Богородичен параклис. УСПЕНИЕ БОГОРОДИЧНО Е НА 28 АВГУСТ (15 август по православния календар).

Богородичният пост води началото си от дълбока древност. В беседа, произнесена около 450 година, св. Лъв Велики говори ясно за него:

"Църковните пости са така разположени през годината, че за всяко време е предписан особен закон за въздържание. Така за пролетта е пролетният пост - в

Четиридесетница, за лятото е летният - в Петдесетница (Апостолски пост), за есента е есенният - в седмия месец (Богородичният), а за зимата е зимният (Рождественският)."

За светския мироглед празникът Успение е един от най-необичайните: та нима е възможно някой да празнува смъртта?! Не смъртта, а заспиването (на ц. сл. "успение") на Пресвета Богородица празнуват християните. Защото **след изкупителната смърт и Възкресение на нашият Спасител християнинът не скърби и не се страхува от смъртта, знаейки, че вече е избавен от нея.** *“Де ти е, смърте, жилото? Де ти е, аде, победата?”* (Ос. 13:14), "*за мене животът е Христос, а смъртта - придобивка. . . Радвайте се винаги в Господа, и пак ще кажа: радвайте се*" (Фил. 1.21, 4:4). Затова в деня на Успението на Божията майка Църквата напомня: "В успението не си оставила света, Богородице... и с твоите молитви избавяш от смърт нашите души." Както при всеки християнски пост, по време на Богородичния пост се стремим към възможно по-пълна духовна съсредоточеност, като избягваме шумните развлечения, кавгите, чувствените наклонности и пороци и се упражняваме съзнателно в благодетелен живот и добродеяния.

Най-строг е постът в сряда и петък. В тези дни Църквата препоръчва консумацията само на сурови плодове и продукти и неготвена храна (сухоежбина). В понеделник, вторник и четвъртък - варени без олио/масло гостби, а в събота и неделя се разрешава храна с растително масло (олио, зехтин) и вино. На Преображение Господне се разрешава риба. Ако Успение Богородично се падне в сряда или петък, се консумира риба.

Страдание на светите ветхозаветни мъченици Елеазар свещеник, седемте братя Макавеи, майка им Соломония и други с тях

(† 166 г. пр. Р.Х.)

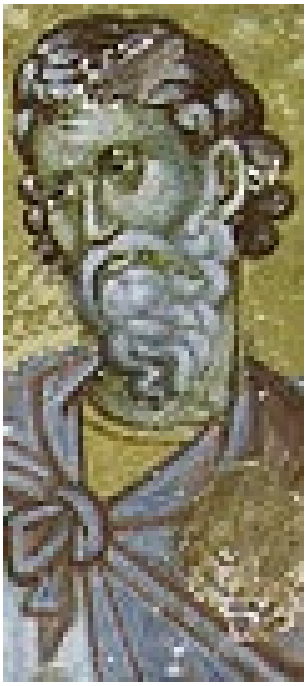

Свети мъченик Елеазар свещеник

Преди да започнем разказа за страданията на светите мъченици, чиито имена тук, на земята, са записани в Макавейските Книги, а на небто - в книгата на вечния живот, уместно е, във вид на кратко предисловие, предварително да разкажем за смутовете в Иерусалим по това време и за гоненията на благочестивите иудеи, спазващи Божия закон; и едните, и другите в началото били предизвикани от властолюбивите иерусалимски първосвещеници; а когато, по допущение на разгневения Господ, иудеите попаднали под властта на езическите народи, тези смутове и гонения се усилили до такава степен, че светият град се изпълнил с кръв

и Божията светиня - с мерзост.
Първото голямо и страшно разрушение на Иерусалим, предизвикано от Вавилонския цар Навуходоносор, било в дните на иудейския цар Седекия, за което се съобщава в житията на светите пророци Иеремия и Иезекиил. Седемдесет години след това разрушение иудеите, по Божието милосърдие, се избавили от плен и се върнали в Иерусалим; в светия град отново се появили прекрасни здания и отново построеният Божий храм, подобно на първия, бил благолепно украсен; историята на завръщането от плен, обновлението на Иерусалим и храма е изложена подробно в книгите на Ездра и Неемия. Числото на Божиите люде бързо се увеличавало, те скоро се разселили из цяла Палестина в същия порядък и почти така многобройни, както и преди; светият град, верен на Божия закон, дълго време процъфтявал в благочестие, наслаждавайки се на спокойствие под управлението на своите първосвещеници князе. Те се ползвали със слава и уважение от всички, въпреки че се намирали под властта на езически царе. Много езически царе и князе, бидейки идолопоклонници, почитали и Бога Израилев и изпращали в Иерусалим дарове за храма Господен; те се отнасяли с особено уважение към първосвещениците; например цар Александър Македонски, като видял излезлия да го посрещне първосвещеник Адда, му се поклонил до земята; влизайки в Иерусалим и в Божия храм, той принесъл дарове и жертви на Господ Саваот. По подобен начин постъпвали и други езически царе. Египетският цар Птоломей Филаделф изпратил множество дарове в Иерусалим на храма Господен и написал на първосвещеник Елеазар, молейки го да му изпрати книгите на светото Писание и просветени мъже, които биха могли да преведат книгите от еврейски на гръцки език; приемникът на Птоломей Филаделф - Птоломей Филопатор, след като победил сирийския цар Антиох Велики, дошъл в Иудея и принесъл в Иерусалим, в храма Господен, благодарствена жертва на

единия истинен Бог. Също и Антиох Велики, победил на свой ред египтяните, дошъл в Иерусалим, за да се поклони на истинния Бог; в светия храм той принесъл множество жертви с благодарствени молитви и щедро обдарил първосвещеника и другите иудейски началници. С такова уважение се ползвали Иерусалим и Божият храм от езичниците; за това споменава и светото Писание, когато казва, че самите царе почитали това място и прославяли църквата с драгоценни дарове. Подобно отношение към Иерусалим от страна на езичниците продължило дотогава, докато неговите началници, пребъдвайки в страх Божий, спазвали закона Господен, водейки богоугоден живот; а когато забравили Божия закон, те, както и преди, били сполетяни от многобройни бедствия. За начало послужило следното обстоятелство.

В дните на праведния първосвещеник Симон, възхваляван в книгата на Иисуса, син Сирахов, когато в Азия и Сирия царувал Селевк, син на Антиох Велики, в Иерусалим имало един мъж на име Симон, произхождащ от Вениаминовото коляно; на него било поръчано завеждането на съкровищата в храма, управлението на църковните слуги и началството над войниците, съставляващи църковната стража. Поради гордост и ненавист той винаги проявявал съпротива срещу първосвещеника и предизвиквал смутове сред народа; не понасяйки заплахите и увещанията, които първосвещеникът често бил принуден да му отправя, Симон замислил да стори зло не само на него, но и на цялата църква. С тази цел той отишъл при военачалника на Сирия и Финикия Аполоний и му съобщил за църковните съкровища: Симон казал, че в хранилището при храма се намират безчислени богатства, където заедно с църковните съкровища се пазят безбройни съкровища, принадлежащи на целия народ, при това добавил, че всички тези богатства могат да преминат в ръцете на царя. Аполоний предал съобщението на Симон на царя, отличаващ се с користолюбието си. Царят веднага изпратил в Иерусалим

пазителя на царските съкровища Илиодор с войска, за да отнесе споменатите съкровища в царското хранилище. Когато Илиодор след пристигането си в Иерусалим започнал да изнася църковните богатства и да граби парите, събрани и пазени за изхранване на бедни и странници, вдовици и сираци, го постигнало Божието наказание, както подробно разказва за това 3 глава на 2 книга Макавейска: той бил подложен на такова бичуване от страна на ангели, че едва не умрял, и поради това бил принуден да се върне при царя, без да е изпълнил заповедта му. Скоро след това цар Селевк бил убит от своите приближени; негов наследник станал родният му брат Антиох, наречен Епифан, тоест светъл; той се отличавал с още по-голяма развратеност от своя предшественик. Някои по-често наричали Антиох Епимин, тоест безумен: той безумно въстанал срещу истинния Бог и Неговия храм, явявайки се предобраз на бъдещия антихрист. В Иерусалим се надигнали големи смутове. Братът на първосвещеник Ония Иасон, желаейки да получи свещеноначалството, отишъл при царя и купил от него сана на първосвещеник за голяма сума пари. Желаейки да угоди на царя, този недостоен властолюбец изразил пред него любовта си към елинските граждански закони, нрави и обичаи и обещал да ги въведе сред евреите: като получил за своите пари и обещания властта на първосвещеник, Иасон лишил от нея своя брат праведния Ония, и започнал на мястото на съществуващите у евреите добри граждански закони да въвежда езическите беззакония. В подножието на планината Сион той устроил места за зрелища, училища, в които се изучавали гръцките философски учения, устроил и палестри за игри на младежите; Иасон даже въвел, въпреки пряката забрана от закона, публични домове в светия град, където безнаказано се вършело прелюбодеяние; тези непотребни домове се посещавали най-вече от младежите, обучаващи се на елинските изкуства. Въвеждайки елинското нечестие в Иерусалим, Иасон отвърнал мнозина от

истинното богопочитание, така че даже свещениците оставяли Божия храм заради зрелищата, надбягванията, борбите и другите езически игри и всякакви безчинства; още повече от тях се увличали младите и неукрепнали в закона: те възхвалявали елинските закони и обичаи и забравяйки Божия закон, лесно се скланяли към нечестие. А хората, твърди в закона и истински благочестиви, виждайки вършещите се в Иерусалим беззакония, не можели да не въздишат за потъпкването на завета Господен и оскверняването на светия град; те оплаквали и своите сънародници, вървящи след слепия вожд Иасон, който от властолюбие оставил Бога и Неговия закон, продал отеческото благоверие и дал сред Божия народ толкова поводи за съблазън и падение.
Иасон се ползвал от своята незаконно придобита власт три години, след което бил изгонен от друг, подобен на него, властолюбец и привърженик на елинското нечестие - Менелай; така Иасон сам трябвало да претърпи това, което някога причинил на своя брат, праведния Ония. Менелай дал на царя повече пари, за което получил властта на първосвещеник; след като изгонил Иасон, той постигнал чрез нечестивия царски велможа и насилствената смърт на предишния първосвещеник, праведния Ония. Но и Менелай не останал първосвещеник за дълго: първосвещеническата власт му била отнета от брат му Лисимах, който дал на царя още повече пари; Менелай, подобно на Иасон, също бил изгонен. Лисимах бил убит от народа за кражба на църковни съсъди и пари. Менелай, желаейки да отмъсти за смъртта на брат си, купил от царя правото да накаже иерусалимците със смърт и много от тях, съвсем невинни, лишил от живот, и наред с това отново получил от царя властта на първосвещеник. Подобни безредици и смутове в Иерусалим, умножаването на езическото нечестие с всеки изминат ден и откритото вършене на беззакония прогневили Господа и се приближил Неговият праведен съд, въздаващ на всекиго според делата. Явило се

дивно знамение, предизвестяващо за бъдещия Божий гняв върху града: във въздуха видели полкове войници, облечени в златни дрехи и с шлемове на главите; войниците, седящи на коне, влизали в битка помежду си, държейки в ръцете си голи мечове и копия; някои от тях се посичали едни други с мечове, други вдигали нагоре копия и щитове, трети пускали стрели едни срещу други, - с една дума правели всичко, което обикновено се върши по време на сражение; от бронните и оръжията излизал огнен блясък. Това страшно, предизвикващо ужас видение, продължило четиридесет дни. Жителите на Иерусалим били обхванати от голям страх и недоумение; всеки от тях неволно се питал: какво може да е това? В това време в Иерусалим пристигнало лъжливо известие, че царят е загинал в битка с египтяните; тогава той действително бил отишъл на война в Египет. Най-благочестивите иерусалимци се радвали, тържествували и се веселяли, предполагайки, че злият и нечестив цар наистина е загинал. Но когато станало известно, че той е жив и се връща от Египет в Сирия, те решили повече да не му се подчиняват и да не му плащат данък; и поради това се приготвили за борба с него. Като узнал за това, царят бил обладан от люта ярост и тръгнал с войските си към Иерусалим; иерусалимците затворили вратите пред него, но не могли да окажат достатъчно силна съпротива, защото между самите обсадени възникнали разногласия: склонилите се към елинското нечестие, сред тях особено лъжепървосвещеникът Менелай, хранели добро разположение към царя. Като превзел града с помощта на войските си, царят заповядал да избиват без пощада не само всички срещнати по улиците, но да влизат и в къщите, за да убиват мъже, жени, старци, юноши и младенци; за три дни числото на убитите достигнало осемдесет хиляди; вързаните и хвърлени в тъмница били четиридесет хиляди; почти толкова били дадени на войниците като пленници. В гордостта си царят, предводителстван от предателя на отечеството и закона Менелай, се осмелил да

влезе в Божия храм; тук той взел златния олтар, златния светилник, златните кадилници и всички драгоценни съсъди, принесени в дар от царете за украсяване на храма, взел и завесата, венците и други златни украшения, и намереното от него скрито злато и сребро. Като опустошил и осквернил Божия храм, разрушил града и го изпълнил с кръв и ридания, царят се върнал в Антиохия, а в Иерусалим и по цяла Иудея Антиох оставил за изтезаване на израилтяните мъчители, още по-жестоки от него самия.
След известно време Антиох разпратил по цялото царство указ, според който всичките му поданици, без разлика в народността, да изповядват заедно с него едни и същи гръцки богове и да се придържат към едни и същи гръцки закони. Не само всички езичници се съгласили да изпълнят този указ, но даже и много от иудеите му се подчинили: те принесли жертви на идолите и осквернили съботата. Не много дни след издаването на указа царят изпратил от Антиохия в Иерусалим един от своите съветници - старец, родом атинянин, с поръчение да принуди всички евреи да се отрекат от отеческите закони, да се поклонят на идолите и да ядат идоложертвено месо; той му дал особена заповед да заставя евреите да ядат свинско месо, забранено от закона. Заедно с това Антиох заповядал да превърне храма Господен в идолско капище: да постави в него идола на Юпитер и да го нарече храм на Юпитер Олимпийски. Изпратеният от царя съветник, придружен от войска, дошъл в Иерусалим и пристъпил към изпълнение на царската заповед: той осквернил храма Господен, поставяйки в него идоли, на които принасял мерзки жертви, принуждавайки към това и Божиите люде. Много от евреите, нямащи душевна твърдост, побързали да принесат жертви на идолите; а онези от тях, които се отличавали с твърдост във вярата, бягали в горите и в пустините, и тук, спасявайки се от мъки и пазейки себе си от сквернотите на езическото служение, се криели в пещери и пропасти.

Останалите в града били хванати и с мъка в душата били принуждавани, подчинявайки се на насилието, да отиват на рождения ден на царя и на други езически празници да принасят жертви на идолите; които не искали да се подчиняват, били подлагани на мъчения. Всички жители на Иерусалим били обхванати от голям страх, тъй че никой не се осмелявал открито да се нарече иудеин, да празнува съботния ден, да обрязва децата си, и изобщо да изпълнява предписанията на Моисеевия закон: пред очите на всички стояли бъдещите мъки и смърт. По това време на изпратения от царя било донесено, че две жени иудейки са обрязали по своя закон родените от тях младенци. Тогава мъчителят заповядал да хванат тези жени, да завържат децата за гърдите им и да ги водят за поругание из града; после ги хвърлили от градската стена; така майките с младенците загинали с мъченическа смърт. Като узнал и за някои иудеи, че се събират в близките до града пещери за празнуване на съботата, мъчителят заповядал да бъдат изгорени с огън. След това бил хванат един от първите книжници, свещеник на име Елеазар, човек вече престарял, украсен със седини и твърде благообразен на вид; всички го знаели като един от първите законоучители в Иерусалим; той бил един от седемдесет и двамата тълковници, превели светото Писание от еврейски език на гръцки на египетския цар Птоломей Филаделф. За страданията на този честен отец в светото Писание се разказва следното. Когато завели Елеазар при мъчителя и заставяйки го да яде, започнали насила да слагат в устата му свинско месо, но той приел по-добре да умре със славна мъченическа смърт за Божия закон, отколкото чрез нарушаването му да запази безчестния и прогневяващ Бога живот. Така Елеазар по своя воля се предал на мъки; по пътя той плюел, поради това, че бил принуден с уста да се докосне до нечистото месо; с това давал пример на другите богобоязливи иудеи, които също заплашвала смърт за

спазването на Божия закон, научавайки ги на дело, че не бива да вършат грях заради запазването на земния си живот, не бива от привързаност към него да прогневяват Бога с нарушаване на Неговия закон. Някои от езичниците, отдавна познаващи Елеазар, жалейки го, тайно му донесли вместо свинско друго месо, незабранено от закона, и му казали на ухото:
- Вземи това и го яж пред всички вместо свинското и така ще избегнеш мъките и смъртта.
Но благоразумният и благочестив старец, без да се замисля, им отговорил:
- По-скоро ще се съглася да отида в ада, отколкото да прогневя моя Господ с нарушаването на Неговия свят закон, и не бива аз, достигналият такава преклонна възраст, да лицемеря за съблазън на много млади: когато видят, че върша това, което ме съветвате, ще кажат: “Ето, Елеазар, вече в дълбока старост, остави древния закон на отците ни заради закона на езичниците” и заради моята лицемерна постъпка и те ще отстъпят от истинния Бог и ще погинат, виждайки моя пример; от любов към временния живот ще започнат да презират Божия закон и да се скланят към езическото нечестие, а аз ще посрамя старостта си, явявайки се виновник за гибелта на толкова души. Ако избегна мъките от хората, няма да избегна наказващата Божия десница нито в земния живот, нито след смъртта; по-добре да умра сега, и умирайки твърдо, без да падам духом при мъченията за светия закон, да украся с мъжество седините си и да оставя на младите добър пример за подражание.
При тези думи на свети Елеазар го повели на мъчение и тези, които отначало изразявали съчувствие към него, сега, след думите му, пламнали от гняв и ярост. По време на жестоките мъчения, когато Божият свещеник вече се приближавал към смъртта от тежките рани, той простенал и се обърнал към Господа:

- Господи, Който имаш съвършено знание и си милосърден към всички, Ти знаеш и това, че аз, имайки възможност да се избавя от смърт, с радост и любов приемам жестоките рани, предавайки на тежки мъчения тялото си: защото страдам за прославяне на Твоето свято име.
Като казал това, той завършил живота си, оставяйки чрез смъртта си не само на младите, но и на всички иудеи пример на мъжество. Разказаното в свещените книги за страданията на свети Елеазар се допълва и от следното предание: след жесток побой налели в ноздрите му силен оцет, издаващ отвратителна миризма, и след това го хвърлили в огън - а той, като се помолил на Господа Бога да приеме мъченията и смъртта му като жертва за целия еврейски народ, предал духа си.
След мъченическата смърт на свети Елеазар били хванати заедно с майка си седем братя; тъй като принадлежали към знатен род, те били изпратени за изпитване при самия цар в Антиохия. Тук, въпреки пряката забрана от закона, царят ги заставял да ядат свинско месо, което се смятало за явен знак на отстъпление от Господ Саваот, в Когото вярвали евреите, и прилепяване към нечестието на елините, към което се скланяли боящите се от мъки иудеи. Споменатите седем братя, ученици на пострадалия иерусалимски свещеник и учител Елеазар, добре помнели неговите наставления и пребъдвали непоколебими в благочестието: те не се подчинявали на царя и за нищо не се съгласявали да престъпят закона. За това те били подложени на дълги мъчения, удари с бичове и волски жили. За техните страдания и безбоязнено дръзновение пред мъчителя светото Писание във 2 книга Макавейска разказва следното. Един от братята, най-възрастен от всички, приемайки върху себе си задължението да отговаря, казал на царя:
- За какво искаш да питаш, или какво искаш да узнаеш от нас? Ние сме готови по-скоро да умрем, отколкото да престъпим

отеческите закони.
Тогава царят силно се разгневил и заповядал да нагорещят тави и котли. Когато това било изпълнено, веднага заповядал да отрежат езика на юношата, който отговорил да одерат кожата му и да отсекат членовете му пред очите на другите братя и майка им. Лишения от всички членове, но още дишащ мъченик царят заповядал да занесат на кладата и да го опекат в тава; а когато от тавата се носела силна миризма, братята заедно с майката се увещавали един други мъжествено да претърпят смъртта и казвали:
- Господ Бог вижда и наистина ще се умилостиви над нас, както Моисей е възвестил в песента си пред народа: “ще се умилостиви и над Своите раби”.
Когато първият умрял, извели на поругание втория брат и като одрали кожата от главата му заедно с космите, го питали ще яде ли (свинско месо), преди да са започнали да го мъчат, отсичайки части от тялото му. А той, отговаряйки на родния си език, казал: не. Затова и той претърпял същите мъчения, както и първият, и при последното си издихание казал:
- Ти, мъчителю, ни лишаваш от този живот, но Царят на света ще възкреси за вечен живот нас, умрелите за Неговия закон.
След това бил положен на поругание третият брат и когато му поискали езика, той веднага го подал, като без страх протегнал и ръце, и мъжествено казал:
- От небето съм ги получил и за Неговите закони не ги жаля, и от Него се надявам да ги получа отново.
Сам царят и ония, които били с него, били изумени от мъжеството на младежа, който не смятал страданията за нищо. След него терзали и мъчили по същия начин и четвъртия брат. Бидейки близо до смъртта, той казвал:
- За умиращия от човеци е възделено да възлага надежда на Бога, че Той пак ще го оживи; но за тебе, мъчителю, няма да има възкресение за живот.
След това довели и започнали да мъчат петия брат. Той

погледнал към царя и казал:
- Имайки власт над хората, ти сам, подложен на тление, правиш каквото искаш, но не мисли, че нашият род е изоставен от Бога. Почакай и ще видиш голямата Му сила, как Той ще накаже тебе и твоето семе.
После довели шестия брат, който, готвейки се за смърт, казал:
- Не се заблуждавай напразно: ние търпим това за себе си, понеже съгрешихме пред нашия Бог, затова и с нас станаха неща, достойни за учудване. Но не мисли, че ще останеш ненаказан ти, който си дръзнал да се бориш против Бога.
Но най-достойна за учудване и за славна памет била майката, която, гледайки как седемте ѝ синове били умъртвени в един ден, благодушно търпяла това с надежда на Господа. Изпълнена с доблестни чувства и подкрепяйки женското сърце с мъжки дух, тя насърчавала всеки от синовете си на родния език и им казвала:
- Аз не зная как сте се намерили в утробата ми: не аз съм ви дала дихание и живот; не чрез мене се е образувал съставът на всеки от вас. И Творецът на света, Който е образувал човешката природа и е наредил произхода на всички, пак милостно ще ви даде дихание и живот; понеже вие не щадите сами себе си за Неговите закони.
А Антиох, мислейки, че го презират, и приемайки тези думи за свое поругание, убеждавал най-младия, който все още оставал не само с думи, но и с клетвени уверения, че ще го направи богат и щастлив, ако отстъпи от отеческите закони, че ще го има за приятел и ще му повери почетни длъжности. Но понеже момъкът никак не възприемал, царят повикал майка му и я убеждавал да посъветва сина си да се запази. След много убеждаване от негова страна тя се съгласила да склони сина си. Но като се навела към него и смеейки се на жестокия мъчител, тя говорела на родния език така:
- Синко! Смили се над мене, която девет месеца съм те носила в утробата си, три години съм те кърмила с мляко, която съм

те откърмила, отгледала и възпитала. Моля те, дете мое, погледни небето и земята и като видиш всичко, което е по тях, познай, че всичко това Бог е сътворил от нищо, и че тъй е произлязъл и човешкият род. Не бой се от тоя убиец, но бъде достоен за братята си и приеми смърт, за да те придобия пак, по Божия милост с твоите братя.
Докато тя още говорела, момъкът казал:
- Какво чакате още? Аз не се покорявам на царската заповед, а се покорявам на заповедта на закона, даден на отците ни чрез Моисей. А ти, който си измислил всякакви злини за евреите, не ще избегнеш Божиите ръце. Ние страдаме за греховете си. Ако за наше вразумяване и наказание живият Господ ни се е прогневил за малко време, Той пак ще се смили над рабите Си; а ти, нечестиви и най-престъпни от всички люде, не се превъзнасяй напразно, изпълвайки се с лъжливи надежди, че ще дигнеш ръка против рабите Му; защото още не си избегнал съда на Всемогъщия и Всевиждащия Бог. Нашите братя, които сега претърпяха кратки мъки, получиха вечен живот, а ти по Божия съд ще претърпиш справедливо наказание за твоята гордост. Аз, както и братята ми, предавам душа и тяло за отеческите закони, призовавайки Бога да се смили скоро над народа, а ти нека сред изпитания и мъки да изповядаш, че едничък Той е Бог, и с мене и братята ми да се свърши гневът на Всемогъщия, справедливо постигнал целия наш род.

Тогава разгневеният цар постъпил с него още по-жестоко, отколкото с другите, негодувайки заради подигравката. Така и той завършил живота си чист, осланяйки се всецяло на Господа. Виждайки това, блажената майка - на име Соломония - се изпълнила с неизказана радост, че е изпратила своите деца непорочни при Господа; заставайки над телата им, тя простряла ръцете си нагоре и като се помолила с топли, радостни сълзи, предала духа си в Божиите ръце. Така завършила живота си майката заедно със своите деца,

полагайки душата си за закона на Господа Вседържителя.

Виждайки проливането на кръвта на Своите раби, Господ се умилостивил над еврейския народ: Той издигнал изсред тях Иуда, произхождащ от свещенически род и наречен Макавей. С воинска сила Иуда оказал мъжествена съпротива на нечестивия Антиох и след победата заставил неговите военачалници да отстъпят. След това предал на смърт всички, склонили се към елинското нечестие, и очистил храма от идолите, за което подробно се разказва в Макавейските книги. А праведният Божий съд още в този живот постигнал цар Антиох. Той се разболял от ужасна болест: вътрешностите му започнали да гният и се изпълнили с червеи, при което от него се носела нетърпима воня. Тогава, според пророчеството на най-младия от мъчениците, нечестивият Антиох неволно трябвало да признае всемогъществото на хуления от него истинен Бог и след своите гонения се обърнал към Него с молитва. Но Господ не дарил милост на този, който сам не я проявявал към другите: Антиох, не принасяйки искрено разкаяние, умрял със зла смърт, събуждайки у всички мисълта за справедливия Божий съд. Всички прославяли всесилния Бог, Който и сега се прославя от всички родове, и винаги ще се прославя в безкрайни векове. Амин.

Тропарь, глас 1:

Болезньми святых, имиже о тебе пострадаша, умолен буди Господи, и вся наша болезни исцели, человеколюбче, молимся.

(Бъди умолен, Господи, от болките на Твоите светии, които пострадаха за Тебе, и изцели нашите болести, Човеколюбче, молим Те.)

Кондак, глас 2:

Премудрости Божия столпи седмочисленнии, и

божественного света светильницы седмосвещнии, Маккавеи всемудрии, прежде мучеников превелии мученицы, с ними же всех Богу молитеся, спастися почитающым вас.

(Седмочислени стълпове на Божията премъдрост и седемсвещни светилници на божествената светлина, Макавеи, всемъдри, превелики мъченици преди мъчениците, молете с тях Бога на всички да се спасят тези, които ви почитат.)

Страдание на светите мъченици Леонтин, Ат, Александър, Киндей, Минситей, Кириак, Миней (Минеон), Катун и Евклей (III в.)

Тези свети мъченици живели при царуването на император Диоклетиан в памфилийския град Пергия по време, когато Памфилия управлявал Флавиан и всички произхождали от християнски предци. По занаят Минеон бил дърводелец, останалите се занимавали със земеделие. Всички те, имайки едно и също настроение, взели добро решение и се подготвили за мъченически подвиг. Затова, оставяйки житейските си дела, една нощ влезли в храма на Артемида и разрушили всички почитани предмети в него. За това те били хванати и подложени на разпит, след което започнали безпощадно да ги бият, обгаряли раните им с огън, след което с железни нокти раздрали телата им почти до костите, обгорили раменете им със запалени свещи и изболи очите им с гвоздеи. След това всички те били хвърлени в тъмница, където, по заповед на мъчителя, не им давали нито храна, нито вода. После ги хвърлили на зверовете, за да бъдат разкъсани, но светите мъченици укротили зверовете, така че всички, които видели това, били обзети от ужас и високо възкликнали:

- Велик е християнският Бог!

На часа се разразила буря с гръм и мълнии, при което на земята падал дъжд с огън и град. В това време се чул глас, призоваващ светиите, и те, като чули този сладостен глас, се изпълнили с голяма радост. Тогава по заповед на управителя отсекли главите им с меч. Така и завършило мъчението им.

buditeli.info © 2017